

Fun nena, e acolléstesme

Elena e Andrés aceptaron un día que non podían ter fillos, pero non selaron a súa casa. Durante o Ano da Misericordia acolleron a dúas irmás cuxos pais non poden coidalas. De momento. Saben que un día dirán adeus. E tamén saben que dar fogar e agarimo sen esperar nada a cambio é "outra maneira de amar e servir".

24-11-2016

Elena e Andrés casaron en 2001 e viven en Vigo (España). Eles mesmos narran así a introdución da súa historia: "Como calquera matrimonio, soñabamos cos fillos que teríamos. Pero non chegaron. Os fillos son un don de Deus. E ás veces sucede que Deus non concede fillos".

Unha vez "aceptada" esa realidade, Elena e Andrés lanzáronse a coñecer "a realidade de nenos en España que están a vivir unha situación dura", e expuxéronse axudar a outras familias que atravesaban momentos especialmente difíciles que lles impedían coidar aos seus fillos. Xunto a unhas 200 familias participan na rede Familias de Acollida de Galicia.

Desde hai case un ano viven baixo o seu teito dúas irmás de 9 e 4 anos. Loxicamente, "soñan con volver cos seus pais". O acollemento familiar é así. Teito e agarimo temporal "ata

que as circunstancias familiares faciliten o regreso". Mentres tanto, nesta casa de Vigo as dúas pequenas atoparon un fogar e moito agarimo, "porque lles queremos a cambio de nada".

Ao pouco tempo de chegar á súa casa, os dous lembran ben unha pregunta inocente da máis maior das nenas: "Por que nos queredes?".

É duro acoller sabendo que un día haberá un adeus? Elena e Andrés responden: "É dura a despedida, pero cando estes nenos regresan ás súas casas todo compensa. Nós preparámonos cada día coa oración para querelas, sabendo que se irán. Este é o noso "segredo", e así llo explicamos á nosa familia e os nosos amigos".

A aollida destas dúas nenas coincidiu case no tempo co Ano da Misericordia, "que quixemos vivilo en casa intensamente". Elena e

Andrés contan que "para elas foi un descubrimento saber que existe un Deus Pai. A maior, lendo as obras de misericordia, dixo que dar para comer ao famento, dar pousada ao peregrino, corrixir ao que yerra? é o que se facía nesta casa".

Como se constrúe un fogar temporal? Os dous narran a súa experiencia así, agradecida: "Tivemos unhas semanas para organizar a casa. Despois, a familia, os nosos amigos e compañeiros de traballo axudáronnos con roupa, xoguetes e apoio. E séguennos axudando. O demais é deixar a uns nenos entrar en casa e eles xa se encargan de facer normal o día a día".

Leccións de acollida

Elena e Andrés coinciden en que das nenas acollidas "apréndense tantas cousas!". Por exemplo, destacan, "ensínanche a querer sen esperar nada a cambio, a sorrir a pesar das

dificultades, a ter un don especial ante a dor dos demais? No noso caso, ser acolledores fortaleceunos como matrimonio. Este proxecto en común é unha aventura na nosa vida".

Elena, Andrés e as dúas pequenas son unha familia normal. Traballo. Colexio. Actividades extraescolares. Amigos. Vacacións. A vida ordinaria. No centro da sala de estar da súa casa, enche agora de vida, e enche sempre de entusiasmo, está Deus. Ese é o brasero, avivado, no seu caso, "polos ensinós de san Josemaría".

As dúas pequenas un día iranse deste fogar de acollida. Elena e Andrés non darán ao stop. "Se algún neno necesítanos, aí estaremos".

dev.opusdei.org/gl-es/article/fun-nena-e-
acollestesme/ (11-08-2025)